

ste Maade til gensidig Tilfredshed for alle Parter; og da vi om Aftenen havde taget Afsked paa Stationen med vore Gæster, gik jeg hen til vedkommende Mand for at høre, hvad han sagde nu bagefter, og jeg hørte da til min Overraskelse, at han var ualmindelig begejstret for disse Københavnerne; men han troede da ogsaa, at det var de allerbedste af dem, han havde faaet at køre for. Han havde nu faaet Adresserne paa de 5—6, han havde kørt for, og navnlig var der een, han satte over alle de andre, og det var nu ikke saadanne halvgale Radikalere og Socialdemokrater som P. P. og N. N. nede i Byen — nej, det var anderledes Mænd. Nu kunde jeg, som havde en Fortegnelse over alle Gæster, jo ikke nægte mig den Fornøjelse at overbevise Manden om, at netop den Københavner, han satte allermest Pris paa, var en meget bekendt Radikaler. Manden svarede imidlertid meget fornuftig derpaa: Hvis alle Københavnerne er saadan, saa har jeg taget fuldstændig fejl af Københavnerne.

Med Hensyn til, hvorledes man fra den anden Side ser paa Bønderne, maa jeg maaske med den højtaerede Formands Tilsladelse oplæse nogle Linier af et Brev, jeg fik fra en af Deltagerne i Turen. Han skrev bl. a. saaledes: „Naar jeg i ensomme Stunder ser med Frygt paa Landets Fremtid, saa er det mig en Trøst, at Befolkningen ude paa Landet ikke blot er dygtig og hæderlig, men ogsaa har et meget stort Antal oplyste og dannede Mænd. De maa bære Landets Fremtid, og de kunne og ville gøre det“. Saaledes saa denne Mand, en bekendt Københavner, som jeg er sikker paa, ethvert æret Medlem her i Tinget kender, paa Bønderne. Nu er det maaske lidt Overdrivelse; men det viser, at ved at man kommer sammen og lærer at forstaa hinanden, faar man helt andre Tanker om hinanden.

Men nu kan De sige og kan sige med Rette, at det er kun i saa faa Tilfælde, at noget saadant kan ske, og saa er det kun Overklassen, man kommer i Forbindelse med, og det, det gælder om, er dog at komme i Forbindelse med det brede Lag. Ja, dette er ganske rigtigt, men ogsaa her synes jeg, vi har en Udvej. Jeg tænker paa de københavnske Feriebørn. De ved, at der hvert Aar strømmer et ret stort Antal af københavnske Kommuneskolebørn ud paa Landet for at være en Tid hos Landboerne, men De ved sikkert ogsaa, at der, naar disse Hold rejser ud, staar mange tilbage, som maaske ser paa de bort-

dragende med Taarer, fordi der ikke har været Plads ogsaa til dem. Det burde ikke være saaledes. Der er i de sidste Aar draget ca. 20,000 Børn fra Hovedstaden ud paa Landet, men der findes i de københavnske Kommuneskoler ca. 60,000 Børn. Nu er det meget muligt, at ikke alle disse 60,000 kan komme ud paa Landet, nogle er maaske for smaa, men mange af dem kunde dog følge med en stor Søster eller Broder. Ogsaa andre Forhold kan gøre sig gældende, men da vi har ca. 75,000 Bøndergaard og 2½ Gang saa mange mindre Jordbesiddere, er det sandelig ikke Plads, der mangler, men det er Forstaaelsen af, hvad dette Forhold betyder. Mange af os ude fra Landet har sikkert set, hvilken Fæst det er, naar de smaa Københavnerne strømmer ud paa Landet til Steder, hvor mange af dem har været en Sommer eller flere tidligere, og vi har sikkert set, hvilken Fæst det er for Landsbybørnene at modtage de københavnske Gæster. Vi kan være visse paa, at her er et Grundlag, paa hvilket der i Fremtiden kan bygges et gensidigt Tillidsforhold, men vi skal huske paa, at det er ikke nok, at Børnene kommer ud at tumle sig i den fri Natur og indaande den friske Luft og svælge i Landboernes Frugt og Grøntsager. Hvad det først og fremmest gælder om, er, at Børnene ude paa Landet finder et Hjem, saa at de har Forstaaelsen af, at det er et Hjem, de er kommet i, et Hjem, som de faar Kærlighed til og mindes med Glæde, naar de rejser, og med hvilket de vedligeholder Forbindelsen, naar de er draget bort. Jeg vil gerne sige til mine Standsfæller, Landboerne: Luk Døren op for de smaa Københavnerne, og se at vedligeholde Forbindelsen med dem, efter at de er draget bort, og se saa vidt muligt at faa Forbindelse i Stand med Børnenes Hjem, saa vil I mange Gange erfare, at disse Københavnerne, som meget tidt faar et daarligt Skudsmaal, ikke er saa daarlige, saa slette Mennesker, som man ofte er tilbøjelig til at tro. Og jeg vil sige til Københavnerne: Se saa vidt muligt, naar I sender eders Børn ud paa Landet, at faa en Forbindelse i Stand med det Hjem, I sender dem til; I vil da mange Gange, ja som oftest, se, at Bønderne ikke er saa store Egoister, som de tidt faar Ord for.

Denne Sag kan faa en stor social Betydning. Det er jo ikke umuligt, at Forholdene udvikler sig derhen, at den Strøm, som nu i en Aarrække er gaaet fra Landet til Byen, kan komme til at gaa den modsatte Vej, fra Byen, fra Hovedstaden ud paa Landet. Hvilken Betydning vil det da